

Την ήξερε την αγορά, από τα μέσα και τα έξω. Την είχε ζήσει, τον είχε ζήσει και εξακολουθούσε να τον ζει. Τα τελευταία 25 χρόνια ήταν αποκλειστικός κοινωνός της, ενώ και άλλα δέκα χρόνια νωρίτερα βρισκόταν στις παρυφές της.

Προσεκτικός, σοβαρός και έντιμος απολάμβανε μεγάλης εκτίμησης του χώ ρου. Αυτό που άλλαζε σιγά – σιγά όμως, ήταν ο ίδιος ο χώ ρος. Έτσι ένοιωθε μια αδιόρατη κατ' αρχήν συναισθηματική απομάκρυνση.

Αγαπούσε αυτό που έκανε και τα νέα δεδομένα, που αναπτύσσονταν στα μέσα της δεκαετίας του '80 δεν του άρεσαν.

Το χρονικό διάστημα πριν την έκρηξη της απόσυρσης ήταν μίζερο, ενώ όσο πιο κοντά φτάναμε σε αυτή, τόσο άλλαζαν τα δεδομένα και ανατρέπονταν οι ισορροπίες.

Ένα από τα χαρακτηριστικά εκείνης της περιόδου ήταν το φαινόμενο των μετατροπών. Η ισχύουσα νομοθεσία όχι μόνον δεν ευνοούσε την εισαγωγή, πώληση αυτοκίνητων με κινητήρα μεγάλου κυβισμού, αλλά λειτουργούσε σχεδόν απαγορευτικά ακόμα και για καλά εισοδήματα ενώ η πολιτική της υψηλής δασμολογίας τροφοδοτούσε το δημόσιο με αρκετό, εύκολο, ζεστό χρήμα.

Απέναντι στο μονολιθικό, άκαμπτο, βραδυκίνητο κράτος τοποθετήθηκε ο ευέλικτος, ανήσυχος, εφευρετικός ιδιωτικός τομέας. Και γεννήθηκε η «μετατροπή». Γεννήθηκε μαζικά δηλαδή. Τα «τορπέτα» έρχονταν σε τόνους και τοποθετούνταν πάνω σε καρότσες μικρότερου κυβισμού. Δεν ήταν μόνον τα μοτέρ και τα συστήματα μετάδοσης, αλλά και σαλόνια, ταμπλό, ταπετσαρίες, ζαντολάστιχα, ακόμα και κρύσταλλα, σχεδόν τα πάντα εκτός από το κέλυφος.

Ο άνθρωπός μας, αν και εύκολα θα μπορούσε, ποτέ δεν είδε αυτή τη νέα μόδα ως δουλειά. Παρά το γεγονός ότι ήταν κερδοφόρα. Δεν μπόρεσε όμως να αντισταθεί και σαν καταναλωτής. Παρά τα χρόνια του ήταν ένας ζωηρός και ταχύς χειριστής με μεγάλες εμπειρίες και πλούσιο παλμαρέ, έτσι όταν «έφτιαξε» το πρώτο του λευκό 8βάλβιδο GTi το χαιρόταν και το τιμούσε.

Όσο εύκολα ήρθε, τόσο εύκολα έφυγε, καθώς έπιασε μια καλή τιμή και τότε ήρθε η σειρά του επόμενου. Του κόκκινου, 16βάλβιδου που ήταν πολύ καλύτερο. Είχε τα πάντα, ακόμα και A/C που για εκείνη την εποχή ήταν εξωτικό αξεσουάρ. Ωραίο σύνολο, «ψηλά» ειδικά, ενώ «καθόταν» εύκολα, ευχάριστα. Του άρεσε, του θύμιζε τα νιάτα του, του έδινε ισχυρές δόσεις καλής αυτοκίνησης.

Περνούσαν καλά μαζί. Μέχρι εκείνο το φθινοπωρινό βραδάκι της τελευταίας μέρας του Οκτώβρη, την εποχή που οι μέρες μίκραιναν ιλιγγιωδώς. Το άφησε έξω από τη δουλειά, ως συνήθως. Δεν το ξαναείδε ποτέ. Τουλάχιστον ένα ζευγάρι μαγικά χέρια, το σήκωσαν και του το στέρησαν. Ο αδυσώπητος κύκλος των μετατροπών μεγάλωνε. Κι όσο μεγάλωνε είχε ανάγκη από περισσότερη «πρώτη ύλη». Από κι άλλα «τορπέτα». Κι όσο μεγάλωνε γινόταν περισσότερο φαύλος.

Αυτά σκεφτόταν μετά το σοκ της απώλειας. Κι όταν κάνουμε λόγο για σοκ και απώλεια, η συζήτηση δεν είναι οικονομικού περιεχομένου. Είναι προσωπικού. Είναι η ήττα του ότι δεν κατάφερες να προστατέψεις αυτό που είχες και επιθυμούσες.

Ποιος είπε ότι για κάποιους ανθρώπους η κατοχή ενός αυτοκινήτου ήταν απλή υπόθεση;